

[Kirkegaard]

Reformen er en diskret tikkende bombe under opbygningen af arbejdsmarkedspensioner og anden pensionsopsparing. Det siger regeringen ikke åbent, men dens handlinger afslører dens virkelige hensigt. Denne ubehagelige sandhed kommer for dagens lys gennem ekstremt høje såkaldte sammensatte marginalskatteprocenter, der viser, hvor få øre man får ud af den sidst udbetalte private pensionskroner. I nogle meget interessante indkomstintervaller er der tale om sølle 22 øre.

Dette perspektiv er i realiteten måske meget alvorligere end spørgsmålet om, hvorvidt der her og nu tabes eller vindes nogle få kroner, men det er åbenbart socialdemokratisk pensionspolitik for øjeblikket, i al hemmelighed naturligvis. En sådan pensionspolitik er samfundsskadelig, og den er bestemt ikke konservativ.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det svælg, der er mellem regeringens ord og dens handlinger, generer tilsyneladende ikke statsministerens moralopfattelse, for så havde han vel givet os en forklaring for længst.

Statsministeren kom i sin åbningstale med nogle bemærkninger om folkepensionen, som ikke kunne forstås på anden måde, end at der her blev givet en garanti for, at der ikke ville blive skåret i folkepensionens grundbeløb. Glemte var den nedskæring af netop grundbeløbet, som regeringen allerede havde gennemført i juni. Her blev grundbeløbet skåret ned og pensionstillægget forhøjet. Denne såkaldte omlægning har først og fremmest den virkning, at ikke alene de mange tusinde pensionister, som selv har sparet op, rammes, men også mange pensionister, som tilfældigvis er gift med en ikke-pensionist må holde for.

Helt galt bliver det, når man ser på virkningerne for de reelt enlige, som sideløbende har en pensionsindkomst. De rammes ikke blot af, at en større del af den samlede folkepension bliver gjort indkomstafhængig, men også af, at regeringen har fjernet det forhøjede personfradrag. Nedskæringerne på denne gruppe er ganske vist ikke så synlige i 1994, for man har i en overgangsperiode indført en slags kompenserende tilskud, men jeg skal love for, at nedskæringen bliver synlig fra 1995 og frem til 1999, hvor det kompenserende tillæg helt er afviklet og overført til det indkomstafhængige pensionstillæg.

Når man ser på, hvordan regeringen har behandlet mindre pensionistgrupper, får man en svær mistanke om, at den store gruppe af reelt enlige udelukkende er blevet betænkt med en overgangsordning, fordi det kunne blive et politisk problem for regeringen, hvis for mange pensionister på én gang fik øjnene op for de reelle virkninger af skatte- og pensionsreformen.

Ikke mindre end to måneder efter åbningstalen slog regeringens glemsomhed til igen, og endnu en gang gennemtvang regeringen en nedskæring af netop grundbeløbet. Denne gang gjorde man kort proces. Med mindre end to ugers respit og komplet uden overgangsordning fjernede man den generelle ret til folkepensionens grundbeløb. Med et pennestrøg, der ikke engang kunne nå at komme med i regeringens eget informationsmateriale til pensionisterne, er tildelingen af folkepensionens grundbeløb gjort helt afhængig af eventuelt sideløbende arbejdsindtægt.

Regeringen forsøger at give indtryk af, at det kun er de velbeslædede pensionister, som rammes. Det er ikke rigtigt. Mange pensionister med mindre end mådelige rådighedsbeløb må også holde for. Ser vi på den gruppe af enlige pensionister på over 70 år, som har en bruttoindkomst på mellem 106.000 kr. og 185.000 kr., ja, så er der ikke sjældent tale om pensionister, som ikke har haft de store muligheder for at spare op i almindelige pensionsordninger, eksempelvis oversættere, forfattere og kunstnere m.v. De har derfor brugt grundbeløbet til langsomt at trække sig ud af arbejdsmarkedet og samtidig blive boende i eget hjem. Her vil ofte være en renteudgift.

De mister på en studs grundbeløbet på 3.920 kr. Derudover mister de det forhøjede personfradrag, og de får ikke det kompenserende tillæg, heller ikke fra 1994, hvilket koster dem yderligere godt 2.000 kr. månedligt. De mister fradragetsværdi for renteudgifter, men får lov at betale arbejdsmarkedsbidrag uden at få så meget som en eneste chance for at få noget igen fra disse arbejdsmarkedsfonde. De er simpelt hen af lovgivningen afskåret fra at få såvel arbejdsledighedsdagpenge som sygedagpenge. Men de skal selvfølgelig betale de grønne afgifter.

Den marginale lettelse af personbeskatningen kan slet, slet ikke hamle op med disse per-